

Rolnummer : 256
Arrest nr. 13/92 van 27 februari 1992

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag gesteld door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, 33e kamer, rechtdoende in correctionele zaken, bij vonnis van 29 november 1990, in zake het Openbaar Ministerie en S. Grieten, F. Wagemans, G. Jacobs en J. Canters tegen W. Hendrickx en de n.v. Euroblast.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters J. Delva en I. Pétry,
en de rechters D. André, L. De Grève, L.P. Suetens,
M. Melchior en H. Boel,
bijgestaan door de griffier L. Potoms,
onder het voorzitterschap van voorzitter J. Delva,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

*

*

I. ONDERWERP

Bij vonnis van 29 november 1990 heeft de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, 33e kamer, rechtdoende in correctionele zaken, volgende prejudiciële vraag gesteld aan het Arbitragehof :

"Heeft de Vlaamse Raad, in de artikelen 11 en 29, § 2, § 4 en § 5, van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake grondwaterbeheer, (B.S. 5 juni 1984) regels geschonden die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de respektieve bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten ?".

II. DE FEITEN EN DE VOORAFGAANDE RECHTSPLEGING

Blijkens het dossier met betrekking tot het bodemgeschil wordt de eerste beklagde vervolgd onder meer wegens inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 9 en 29 van het decreet van de Vlaamse Raad van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake grondwaterbeheer.

De tweede beklagde, de naamloze vennootschap Euroblast, wordt gedagvaard onder meer om zich op grond van artikel 29, § 5, van voormeld decreet van 24 januari 1984, burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de geldboeten waartoe de eerste beklagde zou worden veroordeeld.

In het vonnis tot verwijzing is vastgesteld dat het strafdossier een proces-verbaal bevat dat is opgesteld door een ambtenaar van het Vlaamse Gewest en dat artikel 11 van het voormelde decreet aan een dergelijk proces-verbaal een bewijskracht

verleent "tot het tegendeel bewezen is". Na de arresten van het Arbitragehof nrs. 44 van 23 december 1987 en 11/89 van 11 mei 1989 in herinnering te hebben gebracht, beslist het rechtscollege de hoger geciteerde prejudiciële vraag te stellen.

III. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

De prejudiciële vraag is bij het Hof aanhangig gemaakt door verzending van een expeditie van voormelde verwijzingsbeslissing die op 28 december 1990 ter griffie is ontvangen.

Bij beschikking van 28 december 1990 heeft de voorzitter in functie de leden van de zetel aangewezen, conform de artikelen 58 en 59, tweede en derde lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben op 11 januari 1991 geoordeeld dat er geen toepassing diende te worden gemaakt van de artikelen 71 en 72 van de organieke wet.

Van de verwijzingsbeslissing is conform artikel 77 van de organieke wet kennisgegeven bij ter post aangetekende brieven van 16 januari 1991.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 19 januari 1991.

W. Hendrickx en de n.v. Euroblast hebben op 21 februari 1991 een gezamenlijke memorie ingediend.

De Vlaamse Executieve heeft op 1 maart 1991 een

memorie ingediend.

Bij beschikkingen van 6 juni 1991 en 19 november 1991 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 28 december 1991 en 28 juni 1992.

Bij beschikking van 4 november 1991 heeft de voorzitter in functie rechter L. De Grève aangewezen als lid van de zetel ter vervanging van rechter K. Blanckaert, wettig verhinderd.

Bij beschikking van 14 januari 1992 heeft het Hof beslist dat de zaak in gereedheid is en de dag van de terechtzitting bepaald op 5 februari 1992.

Van die beschikking is aan de partijen en hun advocaten kennisgegeven bij ter post aangetekende brieven van 14 januari 1992.

Op de terechtzitting van 5 februari 1992 :

- zijn verschenen :
Mr. G. Schepers, advocaat bij de balie te Antwerpen, voor W. Hendrickx, Plutostraat 19, 2900 Schoten en voor de n.v. Euroblast, Toekomstlaan 22, 2900 Schoten;
Mr. D. D'Hooghe, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Executieve, Jozef II-straat 30, 1040 Brussel;
- hebben de rechters-verslaggevers L. De Grève en M. Melchior verslag uitgebracht;
- zijn voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. OVER DE BEPALINGEN IN HET GEDING

De prejudiciële vraag viseert de artikelen 11 en 29, paragrafen 2, 4 en 5, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 5 juni 1984.

Voormeld decreet legt de grondslag voor de aan het Vlaamse Gewest eigen regels betreffende het grondwaterbeheer. De hoofdstukken I en II van het decreet zijn respectievelijk gewijd aan de bescherming tegen verontreiniging en het gebruik van grondwater.

Het derde hoofdstuk groepeert bepalingen inzake toezicht, inclusief het betwiste artikel 11, dat als volgt luidt :

"Onverminderd de bevoegdheden van de officieren van de gerechtelijke politie, zijn de ambtenaren, die daartoe worden aangewezen door de Vlaamse Executieve, gerechtigd om de overtreding van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluit op te sporen en vast te stellen. Zij hebben bij dag en nacht toegang tot alle instellingen of inrichtingen - woongelegenheden uitgezonderd - als ze redenen hebben om aan te nemen dat dit decreet of zijn uitvoeringsbesluiten worden overtreden. Hun processen-verbaal hebben bewijskracht tot het tegendeel bewezen is. Een afschrift ervan wordt aan de overtreders toegezonden binnen de tien dagen na de vaststelling.

Indien er voldoende aanwijzingen zijn om te vermoeden dat een dergelijke overtreding in

woongelegenheden wordt begaan, mag door twee van die ambtenaren huiszoeking worden gedaan, krachtens een machtiging van de vrederechter".

Het vierde hoofdstuk van het decreet van 24 januari 1984 regelt bepaalde aspecten tot vergoeding van schade veroorzaakt bij grondwaterwinning en het vijfde hoofdstuk - met als hoofding "strafbepalingen" - omvat het enkele artikel 29, waarvan de tweede, vierde en vijfde paragrafen in het geding zijn.

In zijn geheel is het artikel 29 als volgt gesteld :

"§ 1. Onverminderd de toepassing van het bij het Strafwetboek of bij andere wetten bepaalde straffen, wordt met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van zesentwintig tot tienduizend frank, of met één van die straffen alleen, gestraft :

1. hij die niet in het bezit is van een vergunning en handelingen of werkzaamheden verricht waarvoor overeenkomstig de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten een voorafgaande vergunning vereist is;
2. hij die de voorwaarden van een vergunning niet naleeft;
3. hij die werken of werkzaamheden verricht of laat verrichten die verboden zijn in toepassing van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten;
4. hij die wegens nalatigheid of gebrek aan vooruitzicht bij het gebruik van roerende of onroerende goederen, oorzaak is van verontreiniging van het grondwater;
5. hij die de bijdrageplicht, zoals bepaald in artikel 24 van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten niet nakomt;
6. hij die zich niet leent tot of zich verzet tegen de inspecties en de monsternemingen voorzien in dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten.

§ 2. De straffen kunnen worden verdubbeld indien een nieuwe overtreding wordt begaan binnen twee jaar na een onherroepelijk geworden vonnis tot veroordeling wegens een der in dit artikel bepaalde overtredingen.

§ 3. Alle bepalingen van Boek I van het Strafwet-

boek, met inbegrip van hoofdstuk VII en artikel 85, zijn toepasselijk op de in dit decreet bepaalde misdrijven.

§ 4. De rechter kan de inbeslagneming van machines en het afbreken van de gebouwen, inrichtingen en kunstwerken bevelen die tot stand zijn gebracht met overtreding van de ter uitvoering van dit decreet gegeven voorschriften. Hij kan eveneens bevelen de plaatsen in hun vroegere staat te herstellen.

Indien de veroordeelde het vonnis niet binnen de gestelde tijd ten uitvoer legt, geschiedt dit van ambtswege, op zijn kosten en risico, op bevel van de daartoe door de Vlaamse Executieve gemachtigde ambtenaar.

In dat geval heeft deze het recht de materialen en voorwerpen afkomstig van het herstel van de plaatsen in hun vroegere toestand te verkopen, te vervoeren, op te slaan of te vernietigen op een plaats die hij uitkiest. De veroordeelde is ertoe gehouden alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter.

§ 5. De vennootschappen zijn burgerlijk aansprakelijk voor veroordelingen tot geldboeten en verbeurdverklaringen uitgesproken tegen hun orgaan of aangestelden wegens overtreding van de bepalingen van dit decreet.

Die vennootschappen kunnen voor de strafrechtbank worden gedagvaard."

Tot slot zijn in een hoofdstuk VI de bepalingen bijeengebracht betreffende de inwerkingtreding van het decreet evenals de opheffings- en overgangsbepalingen.

V. IN RECHTE

- 1.A.1. De voor het verwijzend rechtscollege gedaagde partijen merken in hun memorie op dat krachtens artikel 19, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen de decretale wetgevers de hen toegewezen bevoegdheden slechts mogen regelen voor zover ze geen afbreuk doen aan de bevoegdheden die door de Grondwet aan de wet zijn voorbehouden.

De beklaagden voegen eraan toe dat de decreetgevers krachtens artikel 11 van voormelde bijzondere wet weliswaar de niet-naleving van hun bepalingen strafbaar mogen stellen en de straffen wegens die niet-naleving mogen bepalen, maar dan zonder af te wijken van de regels van Boek I van het Strafwetboek en

zonder dat zij beroep kunnen doen op artikel 100 van het Strafwetboek.

De auteurs van de memorie verwijzen in dit verband naar de rechtspraak van het Hof, inzonderheid naar het arrest nr. 11/89 van 11 mei 1989.

De gedaagde partijen voor het verwijzend rechtscollege besluiten dat de decreetgever met het decreet van 24 januari 1984 zijn bevoegdheden heeft overschreden door zelf te regelen :

- de vorm van de vervolgingen, o.a. de bewijswaarde van de processen-verbaal (art. 11 van het decreet);
- de herhaling (art. 29, § 2, van het decreet);
- de inbeslagneming en het bevelen tot afbraak (art. 29, § 4, van het decreet);
- de betaling van de geldboeten en de verbeurdverklaring (art. 29, § 5, van het decreet).

- 1.A.2. De Vlaamse Executieve refereert in haar memorie aan een aantal arresten van het Hof met betrekking tot de voorliggende problematiek en verklaart zich gelet op die rechtspraak naar de wijsheid van het Hof te gedragen wat betreft de artikelen 11 en 29, §§ 2 en 5 van het betwiste decreet.

Ten aanzien van artikel 29, § 4, van het decreet is de Vlaamse Executieve van oordeel dat het gaat om een regeling van teruggave in de brede zin en dus om een met de strafsanctie onlosmakelijk verbonden accessorium, waarvoor de decreetgever krachtens artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bevoegd is.

- 2.B. Ten aanzien van de bevoegdheid van het Gewest inzake grondwaterbeheer

- 2.B.1. Artikel 6, § 1, V, 1°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen - zoals gewijzigd bij bijzondere wet van 8 augustus 1988 - bepaalt :

"De aangelegenheden bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet zijn :

...

V. Wat het waterbeleid betreft :

- 1° De waterproduktie en watervoorziening, met inbegrip van de technische reglementering inzake drinkwater, met eerbiediging van de

milieunormen vastgesteld door de nationale overheid wanneer er geen Europese normen bestaan."

Uit de parlementaire voorbereiding van voormeld artikel 6, § 1, V, 1°, blijkt, dat de ontwerpers ervan beoogden aan de Gewesten de aangelegenheden toe te wijzen die voordien onder meer bij volgende nationale wetten geregeld waren :

- de besluitwet van 18 december 1946 waarbij tot het houden van een telling der grondwaterreserves en tot invoering van een reglementering van hun gebruik besloten wordt;
- de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van het grondwater;
- de wet van 9 juli 1976 betreffende de reglementering van de exploitatie van de grondwaterwinning;
- de wet van 10 januari 1977 houdende regeling van de schadeloosstelling voor schade veroorzaakt door het winnen en pompen van grondwater.

Het decreet van het Vlaamse Gewest van 24 januari 1984 inzake het grondwaterbeheer neemt in grote mate de bepalingen van de voormelde wetten over.

De Vlaamse gewestelijke decreetgever was dus in beginsel bevoegd om in het kader van de uitoefening van zijn bevoegdheden inzake het waterbeleid de bepalingen van voormeld decreet aan te nemen.

3.B. Ten aanzien van de door de Grondwet aan de wet voorbehouden aangelegenheden

De artikelen 3ter, 59bis, en 107quater van de

Grondwet en de artikelen 4 tot 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 hebben aan de decreetgever de bevoegdheid toegekend om bij decreet een aantal aangelegenheden te regelen. Artikel 19, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaalt evenwel : "Het decreet regelt de aangelegenheden bedoeld in de artikelen 4 tot 11, onverminderd de bevoegdheden die door de Grondwet aan de wet zijn voorbehouden".

Daaruit vloeit voort dat, behoudens de gevallen waarin een bijzondere en uitdrukkelijke machtiging is gegeven door de bijzondere of gewone wetten tot hervorming der instellingen, een decreetgever de hem toegewezen aangelegenheden slechts kan regelen mits hij op generlei wijze inbreuk maakt op bij de Grondwet voor de wet gereserveerde bevoegdheden.

De mogelijkheid die de Raden krachtens artikel 10 van de bijzondere wet hebben om in de decreten rechtsbepalingen op te nemen m.b.t. aangelegenheden waarvoor zij niet bevoegd zijn, kan geen toepassing vinden op bevoegdheden die de Grondwet aan de wet voorbehoudt.

4.B. Ten aanzien van de bevoegdheid in strafzaken

Artikel 7 van de Grondwet behoudt de nationale wetgever de zorg voor tot het bepalen van de gevallen waarin vervolging kan plaatshebben en tot het regelen van de vorm van die vervolging.

Artikel 9 van de Grondwet bepaalt : "geen straf kan worden ingevoerd of toegepast dan krachtens de wet".

De Gemeenschappen en de Gewesten mogen in die voorbehouden aangelegenheden slechts optreden mits zij daartoe gemachtigd zijn zoals aangeduid onder

3.B.

Artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 behelst een dergelijke machtiging : het biedt de decreetgever de mogelijkheid de gevallen te bepalen waarin vervolging mag plaatshebben en de strafmaatregelen te bepalen binnen de grenzen die het stelt. Het biedt de decreetgever echter niet de mogelijkheid de vorm van de vervolging te regelen.

Artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 bepaalt : "Binnen de grenzen van de bevoegdheden van de Gewesten en de Gemeenschappen kunnen de decreten de niet-naleving van hun bepalingen strafbaar stellen en de straffen wegens die niet-naleving bepalen overeenkomstig Boek I van het Strafwetboek, met uitzondering van de criminele straffen bepaald in artikel 7 van dat Wetboek".

Artikel 11 staat de decreetgever evenwel niet toe af te wijken van de bepalingen van Boek I van het Strafwetboek. De Gemeenschappen en de Gewesten kunnen derhalve geen beroep doen op artikel 100 van het Strafwetboek, ook al is die bepaling ondergebracht in Boek I ervan. De bijzondere wetgever heeft de in Boek I vervatte regels uniform willen houden en heeft gewild dat de Gemeenschappen en Gewesten er niet van afwijken.

Hij heeft dan ook uitdrukkelijk gesteld dat het geheel van de aangelegenheden vervat in Boek I van het Strafwetboek tot de bevoegdheid van de nationale wetgever behoort. Het staat niet aan de decreetgever die aangelegenheden te regelen, zelfs al zou hij de bestaande nationale bepalingen slechts overnemen.

5.B. Ten aanzien van artikel 11 van het decreet

5.B.1. Artikel 11 bepaalt :

"Onverminderd de bevoegdheden van de officieren van de gerechtelijke politie, zijn de ambtenaren, die daartoe worden aangewezen door de Vlaamse Executieve, gerechtigd om de overtreding van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluit op te sporen en vast te stellen. Zij hebben bij dag en nacht toegang tot alle instellingen of inrichtingen - woongelegenheden uitgezonderd - als ze redenen hebben om aan te nemen dat dit decreet of zijn uitvoeringsbesluiten worden overtreden. Hun processen-verbaal hebben bewijskracht tot het tegendeel bewezen is. Een afschrift ervan wordt aan de overtreeders toegezonden binnen de tien dagen na de vaststelling.

Indien er voldoende aanwijzingen zijn om te vermoeden dat een dergelijke overtreding in woongelegenheden wordt begaan, mag door twee van die ambtenaren huiszoeking worden gedaan, krachtens een machtiging van de vrederechter".

5.B.2. De gewestwetgever, die bevoegd is om ambtenaren die onder het Gewest ressorteren met opdrachten van toezicht op de gewestelijke normen te belasten, is eveneens bevoegd om de wijze te bepalen waarop die ambtenaren hun bevindingen dienen te rapporteren.

Anders is het gesteld met de regeling van de bewijswaarde van de processen-verbaal. Die regeling betreft de bewijslast in strafzaken en maakt deel uit van de vaststelling van de vorm van de vervolging, aangelegenheid die bij artikel 7 van de Grondwet aan de nationale wetgever is voorbehouden en die buiten de toepassingsfeer van artikel 11 van de bijzondere wet valt.

Voormeld artikel 11, eerste lid, derde zin, van het decreet schendt dus de bevoegdheidsbepalende

regels in de mate dat daarin de bewijswaarde wordt geregeld van de processen-verbaal opgesteld door ambtenaren die de Vlaamse Executieve aanwijst.

- 5.B.3. Ook in zoverre de plaatsen die zijn bedoeld in artikel 11 een woning uitmaken in de zin van artikel 10 van de Grondwet, is voormeld artikel van het decreet door een bevoegdheidsgebrek aangetast. Artikel 10 van de Grondwet bepaalt immers : "De woning is onschendbaar ; geen huiszoeking kan plaatshebben dan in de gevallen die de wet bepaalt en in de vorm die zij voorschrijft".

Naar luid van dat artikel komt dus de nationale wetgever en hem alleen de bevoegdheid toe om de gevallen waarin huiszoekingen - in de zin van artikel 10 van de Grondwet - gelast kunnen worden en de vorm waarin ze kunnen geschieden, te regelen.

- 6.B. Ten aanzien van artikel 29, § 2, van het decreet

- 6.B.1. Artikel 29, § 2, bepaalt :

"§ 2. De straffen kunnen worden verdubbeld indien een nieuwe overtreding wordt begaan binnen twee jaar na een onherroepelijk geworden vonnis tot veroordeling wegens een der in dit artikel bepaalde overtredingen."

- 6.B.2. Die bepaling schendt de bevoegdheidsbepalende regel die voortvloeit uit artikel 11 van de bijzondere wet omdat zij de herhaling regelt, een aangelegenheid opgenomen in Boek I van het Strafwetboek (artikelen 54 en volgende), die onder de bevoegdheid van de nationale wetgever valt.

7.B. Ten aanzien van artikel 29, § 4, van het decreet

7.B.1. Artikel 29, § 4, bepaalt :

"§ 4. De rechter kan de inbeslagneming van machines en het afbreken van de gebouwen, inrichtingen en kunstwerken bevelen die tot stand zijn gebracht met overtreding van de ter uitvoering van dit decreet gegeven voorschriften. Hij kan eveneens bevelen de plaatsen in hun vroegere staat te herstellen.

Indien de veroordeelde het vonnis niet binnen de gestelde tijd ten uitvoer legt, geschiedt dit van ambtswege, op zijn kosten en risico, op bevel van de daartoe door de Vlaamse Executieve gemachtigde ambtenaar.

In dat geval heeft deze het recht de materialen en voorwerpen afkomstig van het herstel van de plaatsen in hun vroegere toestand te verkopen, te vervoeren, op te slaan of te vernietigen op een plaats die hij uitkiest. De veroordeelde is ertoe gehouden alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staatsbegroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter."

7.B.2. De bepalingen van artikel 29, § 4, zijn te beschouwen als een regeling van de teruggave in de brede zin.

Hoewel zij een burgerrechtelijk karakter heeft, is de teruggave verbonden met de openbare orde en door sommige aspecten een met de strafsanctie onlosmakelijk verbonden accessorium ; zij is namelijk het verlengde ervan nu zij erop gericht is - buiten de strafrechtelijke veroordeling - te vermijden dat de situatie van overtreding blijft voortbestaan.

Artikel 29, § 4, is dus in overeenstemming met de krachtens artikel 11 van de bijzondere wet aan de decreetgever verleende machtiging : het recht om de niet-inachtneming van de decreten strafbaar te stellen en om de straffen wegens die niet-inachtneming te bepalen, impliceert het recht om de verwijdering van het voorwerp van het misdrijf op te leggen en de modaliteiten ervan te regelen.

8.B. Ten aanzien van artikel 29, § 5, van het decreet

8.B.1. Artikel 29, § 5, bepaalt :

"§ 5. De vennootschappen zijn burgerlijk aansprakelijk voor veroordelingen tot geldboeten en verbeurdverklaringen uitgesproken tegen hun orgaan of aangestelden wegens overtreding van de bepalingen van dit decreet.
Die vennootschappen kunnen voor de strafrechtbank worden gedagvaard."

8.B.2. In de mate dat artikel 29, § 5, van het decreet bepaalt dat de tenuitvoerlegging van een der straffen bepaald bij paragraaf 1 van datzelfde artikel - de betaling van de geldboeten - kan geschieden ten laste van een andere persoon dan die welke veroordeeld werd, wijkt het af van de regelen vastgesteld door Boek I van het Strafwetboek ; het schendt zodoende de regels die de onderscheiden bevoegdheid bepalen van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

8.B.3. Door de vennootschappen burgerlijk aansprakelijk te stellen voor een verbeurdverklaring die als straf tegen hun orgaan of aangestelden is uitgesproken, creëert artikel 29, § 5, van het decreet een andere verbeurdverklaring dan die welke in Boek I van het Strafwetboek is geregeld. Enkel de nationale wetgever is bevoegd om te

bepalen in welke gevallen en onder welke voorwaarden de verbeurdverklaring als straf uitgesproken kan worden. Artikel 29, § 5, van het decreet schendt de bevoegdheidsbepalende regels in de mate dat het een toevoeging inhoudt aan de artikelen 42 en 43 van het Strafwetboek.

- 8.B.4. De tweede zin van artikel 29, § 5, naar luid waarvan vennootschappen voor de strafrechtbank kunnen worden gedagvaard, moet worden gelezen in samenhang met de bepalingen van de eerste zin. Derhalve schendt ook de tweede zin de bevoegdheidsbepalende regels.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF

zegt voor recht :

1. Artikel 11 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer schendt de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten :
  - a) in de mate dat het de bewijswaarde regelt van de processen-verbaal opgesteld door de ambtenaren die de Vlaamse Executieve aanwijst;
  - b) in zoverre de plaatsen bedoeld in dat artikel een woning uitmaken in de zin van artikel 10 van de Grondwet.
2. Artikel 29, § 2, van voormeld decreet schendt de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.
3. Artikel 29, § 4, van voormeld decreet houdt geen schending in van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.
4. Artikel 29, § 5, van voormeld decreet schendt de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 27 februari 1992 door voormelde zetel waarin rechter L. De Grève, wettig verhinderd, voor onderhavige uitspraak vervangen is door rechter F. Debaedts, conform de beschikking van heden van voorzitter J. Delva.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

J. Delva